

Πώς το ΔΕΝ ΕΧΩ ΟΞΥΓΟΝΟ θα γίνει ΓΙΑ ΝΑ ΑΝΑΠΝΕΥΣΟΥΜΕ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΤΡΕΨΟΥΜΕ (Βίντεο)

Ενδιαφέρουσα ήταν η εκδήλωση που διοργάνωσε η **Κομμουνιστική Απελευθέρωση Τρικάλων**, την 4η Απρίλη, με τη συμμετοχή αγωνιστών και αγωνιστριών, μεταξύ αυτών και πολλών ανένταχτων. Τις εισηγήσεις στην εκδήλωση έκαναν ο **Σταύρος Μανίκας**, μέλος του ΔΣ του Εργατικού Κέντρου Αθηνών και η **Βαγγελίτσα Δινοπούλου**, εκπαιδευτικός, μέλος του ΓΔ της ΑΔΕΔΥ.

Στην τοποθέτησή της η **Βαγγελίτσα Δινοπούλου** τόνισε ότι το πολιτικό τοπίο μετά την 28η Φεβρουαρίου είναι εντελώς διαφορετικό, λόγω του ρήγματος που άνοιξε η μέρα αυτή, των ερωτημάτων που έθεσε και της ορμητικής εισβολής του λαϊκού παράγοντα και επισήμανε πως, παρά τις προσπάθειες που έγιναν, ήταν μέρα γενικής πολιτικής απεργίας και όχι εθνικού πένθους και μιας αόριστης θέλησης για απονομή δικαιοσύνης.

Πρόσθεσε πως η 28η Φλεβάρη: 1ον έσπασε στην πράξη το αφήγημα ότι οι εργαζόμενοι/ες δεν κινητοποιούνται και ότι βολεύονται σε χαμηλές προσδοκίες, καθώς οι ίδιοι/ες επέβαλαν αιτήματα και δράσεις που ξεπέρασαν όσους ήθελαν να τους/τις χαμηλώσουν τα φτερά. 2ον ήταν μια από τις μεγαλύτερες πολιτικές απεργίες της σύγχρονης Ελλάδας, που δεν έγινε για οικονομικά αιτήματα αλλά απαίτησε την καταδίκη των ενόχων του εγκλήματος στα Τέμπη, ανέδειξε τη συγκάλυψη, που συστηματικά επιδιώκεται, πρόβαλλε την αντίθεση στις ιδιωτικοποιήσεις και είχε αντικυβερνητικό χαρακτήρα, παρά την προσπάθεια αποσιώπησης του χαρακτήρα αυτού. 3ον αμφισβήτησε κεντρικούς πυλώνες της αστικής πολιτικής και συγκεκριμένα αμφισβήτησε τις ιδιωτικοποιήσεις και την εμπορευματοποίηση των κοινωνικών αγαθών, αμφισβήτησε την αστική δικαιοσύνη και το αστικό δικαστικό σύστημα, που γίνεται φανερό πόσο εξαρτημένο είναι από τις κυβερνήσεις και το αστικό πολιτικό σύστημα και πως δεν υπηρετεί τη δικαιοσύνη αλλά την αδικία σε βάρος του λαού και επιπλέον η 28η Φεβρουαρίου έδειξε την έλλειψη εμπιστοσύνης του λαού και των εργαζομένων στην αστική πολιτική και τους εκπροσώπους της.

Μίλησε στη συνέχεια για τον ρόλο και τη στάση της κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης, στάση αναντίστοιχη με τις ανάγκες των εργαζομένων. Επισήμανε ότι έχει μεγάλη σημασία η συγκρότηση ενός πολιτικού, εργατικού λαϊκού κινήματος που, διαμορφώνοντας ένα ενιαίο πολιτικό πλαίσιο αιτημάτων, θα συγκρούεται με τους κεντρικούς πυλώνες της αστικής πολιτικής, της ΕΕ και του ΝΑΤΟ και κλιμακώνοντας την πάλη του, θα αναδείξει τη δύναμη του λαού, θα του δώσει αυτοπεποίθηση ώστε να αντεπιτεθεί και να προκαλέσει ρωγμές ανοίγοντας τον δρόμο για συνολικότερες ανατροπές. Στην κατεύθυνση αυτή είναι επιβεβλημένος ο αγώνας, όχι μόνο ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις των δημόσιων αγαθών αλλά και για να επιστρέψουν στο δημόσιο όσα έχουν ιδιωτικοποιηθεί (με λαϊκό/εργατικό έλεγχο),

κάτι που το ΚΚΕ πεισματικά αρνείται. Καταληκτικά ανέφερε ότι εξίσου αναγκαία είναι η προσπάθεια ανασυγκρότησης του συνδικαλιστικού εργατικού κινήματος και επαναμαζικοποίησης των συνδικάτων που δε θα αντιμετωπίζονται ως εκλογικοί μηχανισμοί ούτε θα εξαγγέλλουν απεργίες-πιστολιές όπως αυτή της 9ης Απριλίου.

Με τη σειρά του ο **Σταύρος Μανίκας** ανέφερε ότι η 28η Φεβρουαρίου ήταν μια ανάσα για την κοινωνία. 2 χρόνια μετά το έγκλημα των Τεμπών η λαϊκή οργή και αγανάκτηση ξεχύθηκε στους δρόμους. Οργή όχι μόνο για το έγκλημα των Τεμπών αλλά και για τους μισθούς πείνας, για τον μήνα που «δε βγαίνει», για τον εμπαιγμό της κυβέρνησης ότι δήθεν αύξησε τον κατώτατο μισθό, ενώ ταυτόχρονα φάνηκε ξεκάθαρα ότι αυτό που τρομάζει είναι ο αγώνας ο δικός μας, του λαού στους δρόμους και όχι στους διαδρόμους της Βουλής. Έτσι αποδεικνύεται ότι η κυβέρνηση και η πολιτική της δεν έχουν την παραμικρή νομιμοποίηση από τον λαό. Αυτό που την κρατά είναι η στήριξη από τον επιχειρηματικό κόσμο, την ΕΕ, το ΝΑΤΟ για να μην υπάρξει παρέκκλιση από τις αντεργατικές τους πολιτικές.

Πρόσθεσε πως σε καμία περίπτωση ούτε αυτή η κυβέρνηση ούτε όποια άλλη υπηρετήσει τις ίδιες πολιτικές δε θα πέσει σαν ώριμο φρούτο αλλά μέσα από τον δικό μας λαϊκό/ταξικό αγώνα, καθιστώντας σαφές ότι το μήνυμά μας είναι ανατροπή της πολιτικής τους με συνολική αντιπαράθεση και πολιτικούς όρους, γιατί η κυβέρνηση, το κράτος και η εξουσία των μονοπωλίων πρέπει να κλονιστούν και να γκρεμιστούν για να ζήσουμε τη ζωή που μας αξίζει.

Στη συνέχεια επισήμανε ότι οι ιδιωτικοποιήσεις των δημόσιων κοινωνικών αγαθών έχουν ξεκινήσει εδώ και πολλά χρόνια με επιλογές/επιταγές Ε.Ε. και κεφαλαίου. Μάλιστα για να προετοιμάσουν το έδαφος οι κυβερνήσεις πρώτα υποβαθμίζουν και υποχρηματοδοτούν τον τομέα που θέλουν να ιδιωτικοποιήσουν ώστε προκληθεί η αγανάκτηση του κόσμου και τελικά να συμφωνήσει ότι μόνη λύση είναι η ιδιωτικοποίησή του. Παρέθεσε στοιχεία από την ιδιωτικοποίηση των σιδηροδρόμων σε Μ. Βρετανία, Γερμανία, Αργεντινή που οδήγησαν σε εκατοντάδες νεκρούς και τραυματίες, τονίζοντας το παράδοξο ότι δημόσιοι τομείς εξαγοράζονται από κρατικές επιχειρήσεις άλλων χωρών (πχ οι βρετανικοί σιδηρόδρομοι αγοράστηκαν από γερμανικές και ολλανδικές κρατικές εταιρίες, ο ΟΤΕ από τον αντίστοιχο γερμανικό δημόσιο οργανισμό)

Στην Ελλάδα, τόνισε, ο σιδηρόδρομος πέρασε για το συμβολικό ποσό των 45 εκ. ευρώ στην Hellenic Train και ο τότε πρωθυπουργός Αλ. Τσίπρας δήλωσε ευχαριστημένος, γιατί η χώρα γλύτωσε από ένα μεγάλο βάρος και γιατί οι επενδύσεις που θα γίνονταν θα έφερναν θέσεις εργασίας ενώ και ο υπουργός Γ. Βαρουφάκης δήλωνε ότι θα τον πουλούσε και για ένα ευρώ. Βέβαια νέες θέσεις εργασίας δε δημιουργήθηκαν ενώ απεναντίας μειώθηκαν οι θέσεις και σήμερα υπάρχουν 1700 κενές οργανικές θέσεις στον ΟΣΕ. Μάλιστα το 2018 η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ υπέγραψαν σύμβαση με την Hellenic Train με την οποία της έδινε 250 εκ. ευρώ ως το 2022. Την ίδια χρονιά η κυβέρνηση της Ν.Δ. επέκτεινε τη σύμβαση για άλλα 10 χρόνια δίνοντάς της άλλα 500 εκ. ευρώ. Οι κυβερνήσεις δηλαδή επιδότησαν την εταιρεία με χρήματα δικά μας, χρήματα των εργαζομένων για να σκοτώνει τα παιδιά μας!

Ο **Σταύρος Μανίκας** υπογράμμισε ότι Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ δε μιλούν για επαναφορά τους στο δημόσιο γιατί αυτά τα κόμματα και οι κυβερνήσεις τους πούλησαν τα τραίνα. Το ΚΚΕ από την άλλη θεωρεί ότι στην εποχή της απελευθερωμένης αγοράς της Ε.Ε. όλα τα κοινωνικά αγαθά είναι εμπορεύματα και ο ιδιοκτήτης τους, είτε είναι ιδιώτης είτε το κράτος θα θυσιάζει τον λαό για το κέρδος.

Αναφορικά με τις τελευταίες απεργίες τόνισε ότι ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ θέτουν τον πήχη των αιτημάτων πολύ χαμηλά, δεν παρουσιάζουν ένα συνεκτικό πρόγραμμα πάλης των εργαζομένων και των σωματείων με διεκδικητικό πλαίσιο, δεν αναφέρουν την ανάγκη απεργίας-αποχής όλου του δημόσιου τομέα και παρουσιάζουν τις διώξεις των εργαζομένων από την κυβέρνηση ως απλό δείγμα αυταρχισμού των αστυνομικών δυνάμεων και όχι ως κεντρικό σχεδιασμό για να τσακιστεί κάθε φωνή που αντιδρά, βάζοντας έτσι πλάτη στην πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων. Το ΚΚΕ μέχρι πρόσφατα υποστήριζε ότι, λόγω

των οικονομικών δυσκολιών, ο κόσμος δεν αντέχει πολλές μέρες απεργίας και για αυτό στηρίζει 2-3 απεργίες τον χρόνο. Δε θέτει ένα συνολικό και συγκεκριμένο πρόγραμμα πάλης παραπέμποντας τη λύση όλων των αναγκών των εργαζομένων σε ένα απώτερο μέλλον, στον σοσιαλισμό, όπου την εξουσία θα έχει πάρει μέσα από τον... κοινοβουλευτικό δρόμο. Ούτε κουβέντα για ξεσηκωμό και ανατροπή!

Καταληκτικά τόνισε πως σήμερα η απειθαρχία στην Ε.Ε, η ανατροπή της κυβέρνησης και της πολιτικής της είναι ώριμα ζητήματα που συζητούν ο κόσμος και οι εργαζόμενοι. Όμως κάποιες δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς θεωρούν μαζική απεύθυνση αυτή που θα εξασφαλίσει μια πρόσκαιρη συμμαχία, ένα μαζικό ρεφορμιστικό, διαχειριστικό ρεύμα στους δρόμους για να πλασαριστούν καλύτερα σε μελλοντικά κυβερνητικά σχήματα προσαρμόζοντας εκ των προτέρων τα προτεινόμενα αιτήματα στα πολιτικά τους όρια. Έτσι όμως ευνουχίζουν τη δυνατότητα πολιτικοποίησης του κινήματος και μειώνουν την εμβέλεια της πρωτοβουλίας που παίρνουν. Θεωρούμε ότι η πάλη για την υπεράσπιση των δημόσιων/κοινωνικών αγαθών αλλά και για την επιστροφή στο δημόσιο αυτών που έχουν ιδιωτικοποιηθεί – και θα συμβάλλουμε αποφασιστικά ως Κομμουνιστική Απελευθέρωση σε αυτό – είναι σχολείο ταξικής πάλης, πάλης για το εδώ και το τώρα αλλά και για το μέλλον, για το πώς μπορούμε να κάνουμε τη ζωή μας καλύτερη και πάνω σε αυτή τη βάση μπορούν να συσπειρωθούν πλατιά λαϊκά στρώματα.

Ταυτόχρονα αυτή η πάλη, αυτός ο αγώνας δείχνει και τα όρια του αστικού συστήματος και, εφόσον αυτό έχει όρια, στα όριά του μπορεί να αναδειχθεί και ο δρόμος για ένα άλλο σύστημα ανθρώπινο, για τον λαό. Οι κατακτήσεις αυτές θα δώσουν τη δυνατότητα διεξαγωγής της ταξικής πάλης από καλύτερες θέσεις για να μπορούμε να πετύχουμε νίκες που θα μας καλυτερεύουν τη ζωή μας, γιατί άλλο να είσαι υπάλληλος στον ιδιωτικό τομέα και να αγωνίζεσαι (ποσοστό συμμετοχής στα σωματεία 6%) και άλλο στον δημόσιο (ποσοστό συμμετοχής στα σωματεία πάνω από 60%). Έλεγε ο Λένιν ότι ο δεξιός και αριστερός οπορτουνισμός συναντιούνται. Τα προηγούμενα παραδείγματα για τη στάση των κομμάτων το επιβεβαιώνουν. Η παραπομπή της επίλυσης των λαϊκών προβλημάτων στο απώτερο μέλλον δημιουργεί ακινησία, απογοήτευση, αποστράτευση. Λύση είναι ο συντονισμένος αγώνας με τον λαό, τα πρωτοβάθμια σωματεία για να πάρουμε πίσω όσα μας ανήκουν αλλά και για να θέσουμε τις βάσεις για έναν καλύτερο κόσμο και μία επαναστατική κοινωνία.